

Cuprins

Cei patru isteți.....	7
Poveste germană	
Cei șase proști.....	14
Poveste englezească	
Corabia zburătoare.....	17
Poveste rusească	
Faptele bune nu se pierd niciodată.....	26
Poveste sârbească	
Fata cea cu minte (Maria cea isteată).....	34
Poveste spaniolă	
Fata cu coiful de lemn pe cap.....	39
Poveste japoneză	
Câștigă cel care așteaptă.....	45
Poveste armenească	
Cum să găsești un prieten adevărat.....	55
Poveste italiană	
Ibricul fermecat	65
Poveste japoneză	
Jack cel leneș	69
Poveste englezească	
Nevestele vesele	73
Poveste daneză	
Palatul din nori.....	77
Poveste evreiască	
Pâinea de aur	83
Poveste maghiară	
Povestea lui Coquerico	89
Poveste spaniolă	
Povestea lui Ali Hogeia, neguțatorul din Bagdad	95
Poveste arabă	

Somnul de o sută de ani	104
Poveste evreiască	
Cioplitorul în piatră	108
Poveste japoneză	
Știu ce am învățat	112
Poveste daneză	
Oglinda buclucașă.....	117
Poveste coreeană	
Prințul care dorea să vadă lumea.....	127
Poveste portugheză	
Tom Tit Tot.....	134
Poveste englezească	
Un vizitator din paradis	141
Poveste englezească	
Zâna vacă	145
Poveste englezească	

Cei patru frați isteți
Poveste germană

Era odată un om sărac care avea patru fii, iar când s-au făcut mari le-a zis:

– Dragi copii, acum trebuie să vă duceți în lumea largă pentru că eu nu am nimic să vă dau. Fiecare dintre voi trebuie să învețe o meserie și să își croiască propriul drum în viață.

Așa că cei patru frați și-au luat toiegele în mâini, și-au luat rămas-bun de la tatăl lor și au ieșit pe poarta orașului.

După ce au mers ei ce-au mers, au ajuns la o răscruce de patru drumuri, ce duceau în ținuturi diferite.

Atunci, cel mai mare dintre ei a spus:

– Trebuie să ne despărțim aici, dar peste patru ani, în aceeași zi, haideți să ne reîntâlnim aici, între timp făcând tot ce putem pentru a ne îmbogăți.

Pe urmă, fiecare a mers pe drumul lui.

Cel mai mare a întâlnit un bătrân, care l-a întrebat de unde venea și ce avea de gând să facă.

– Vreau să învăț o meserie, a răspuns el.

Pe urmă, omul cel bătrân i-a spus:

– Vino cu mine să înveți să fii hoț.

– Nu, a răspuns el, aceasta nu e considerată o meserie onorabilă. Sfârșitul acestui cântec ar fi că ar trebui să mă legăn precum acul clopotului.

– Oh, nu, a spus omul, nu trebuie să te temi de spânzurătoare. Eu doar o să te învăț cum să iei lucrurile pe care nu și le dorește nimeni altcineva sau nu știe cum să pună mâna pe ele și cum să nu te poată afla nimeni.

Așa că băiatul s-a lăsat convins și, sub îndrumarea bătrânului, a devenit un hoț atât de experimentat, încât nimic nu era la loc sigur cu el odată ce se hotăra să aibă acel lucru.

Cel de-al doilea frate a întâlnit un om care i-a pus aceeași întrebare legată de ceea ce avea de gând să facă pe lume.

– Nu știu încă, a răspuns el.

– Atunci, vino cu mine să te faci cititor în stele. E cel mai extraordinar lucru din lume, nimic nu îți este ascuns.

Băiatul a fost încântat de idee și a ajuns un cititor în stele atât de priceput, încât, după ce a învățat totul și a vrut să plece, maestrul lui i-a dat un telescop și i-a spus:

– Cu acesta poți vedea tot ce se întâmplă în cer și pe pământ și nimic nu poate rămâne ascuns de tine.

Cel de-al treilea frate a fost luat ucenic de un vânător, care l-a învățat despre vânătoare într-atât de multe, încât a ajuns un vânător de primă mână.

La plecarea lui, maestrul lui i-a oferit o armă și i-a spus:

– Această armă n-o să-și rateze niciodată ținta; indiferent ce ochești, o să lovească fără greș.

Mezinul a întâlnit și el un om care l-a întrebat ce avea de gând să facă.

– Nu ai vrea să te faci croitor? l-a întrebat el.

– Nu știu nimic despre asta, a răspuns tânărul. Nu prea mă văd stând cu picioarele încrucișate de dimineața până seara, trăgând întruna cu acul și călcând cu fierul.

– Doamne, a spus omul, despre ce vorbești? Dacă vii la mine, o să înveți un alt fel de croitorie. Este o meserie dintre cele mai plăcute și mai onorabile.

Așa că tânărul a stat să-l asculte și a mers cu omul, care l-a învățat pe îndelete meseria lui.

La plecare, i-a dat un ac și i-a spus:

– Cu acest ac vei putea coase orice la un loc, fie că e moale ca oul, fie că e tare ca oțelul – dar va deveni ceva întreg, fără vreo cusătură vizibilă.

Când au trecut cei patru ani asupra cărora căzuseră de acord cei patru frați, s-au întâlnit la răscruce. S-au îmbrățișat și s-au grăbit spre casă, la tatăl lor.

– Ei bine, a spus el, încântat să îi vadă, v-a adus vântul pe aripile lui înapoi la mine?

Ei i-au povestit tot ce li se întâmplase și i-au zis că fiecare știa câte o meserie.

Stând în fața casei lor, la umbra unui copac mare, tatăl lor le-a spus:

– Acum o să vă pun la încercare, să văd ce puteți face.

Pe urmă s-a uitat în sus și i-a spus celui de-al doilea frate:

– Pe creanga cea mai de sus a acestui copac se află cuibul unui pițigoi. Zi-mi câte ouă se află în el!

Cititorul în stele și-a luat ocheanul și a spus:

– Cinci.

Tatăl i-a zis apoi celui mai mare:

– Adu jos ouăle fără a deranja pasărea care stă pe ele.

Hoțul dibaci s-a cățărat în copac și a luat cele cinci ouă de sub pasăre așa de ușor, încât aceasta nici măcar nu a observat că dispăruseră. Apoi i le-a dat tatălui său. Tatăl le-a luat și a pus câte unul în fiecare colț al mesei și pe unul în mijloc, apoi i-a spus vânătorului:

– Trebuie să ochești cele cinci ouă prin mijloc dintr-o singură lovitură.

Vânătorul și-a îndreptat arma și a tăiat fiecare ou pe jumătate dintr-o singură lovitură, așa cum dorise tatăl său. Cu siguranță trebuie să fi avut niște pulbere fermecată.

– Acum e rândul tău, i-a spus tatăl celui de-al patrulea fiu. O să coși ouăle la loc, cojile și puii din interiorul lor, și o vei face în așa fel încât niciunul să nu rămână vătămat de împușcătură.

Croitorul și-a scos acul și a cusut cum îi poruncise tatăl său. Când a terminat, hoțul a trebuit să se cațăre iar în copac și să pună ouăle sub pasăre fără ca aceasta să observe.

Pasărea s-a întins peste ouă și, câteva zile mai târziu, puii au ieșit din găoace și toți aveau câte o dungă roșie în jurul gâtului, acolo unde îi cususe croitorul.

– Da, le-a zis bătrânul fiilor lui. Nu pot decât să vă laud iscusința. Ați învățat ceva ce merita învățat și v-ați petrecut timpul cu folos. Nu știu căruia dintre voi i se cuvin laurii de învingător. Sper însă ca în curând să aveți șansa să vă arătați iscusința astfel încât să fie recunoscută.

La scurt timp după aceea, în țară s-a răspândit o veste tare proastă: singura fiică a regelui fusese răpită de un balaur.

Regele, care plângea după ea zi și noapte, a anunțat că oricine o aducea înapoi avea să se căsătorească cu ea.

Cei patru frați și-au spus unul altuia:

– Asta ar fi pentru noi o ocazie să dovedim ce putem face.

Și au hotărât să plece împreună să o salveze pe prințesă.

– Voi afla în curând unde se află ea, a spus cititorul în stele, în timp ce se uita prin telescopul lui. Apoi a adăugat: O văd deja. Se află la mare distanță de aici, stă pe o stâncă în mijlocul mării, iar balaurul e aproape și stă cu ochii pe ea.

Pe urmă s-a dus la rege și a cerut o corabie pentru el și frații săi, ca să străbată marea în căutarea stâncii.

Au găsit-o pe prințesă stând încă pe stâncă, dar balaurul dormea cu capul în poala ei.

Vânătorul a zis:

– Nu îndrăznesc să trag. Aș putea să o ucid pe preafrumoasa prințesă.

– Atunci, o să îmi încerc eu norocul, a spus hoțul și a furat-o de sub balaur.

A făcut-o atât de iscusit și de delicat, încât balaurul a continuat să sforăie, fără să simtă nimic.

Plini de bucurie, s-au grăbit cu prințesa spre corabie și au pornit spre largul mării.

Dar balaurul, trezindu-se, a observat lipsa prințesei și a pornit după ei, spumegând de furie.

În timp ce zbura pe deasupra corabiei și era pe punctul de a se năpusti asupra lor, vânătorul l-a ochit cu arma și l-a împușcat drept în inimă.

Balaurul s-a prăbușit mort, dar, fiind atât de uriaș, în căderea lui a tras toată corabia în jos, după el. Au reușit cu toții să apuce niște scânduri, pe care au rezistat plutind.

Erau acum la mare strâmtoare, dar croitorul și-a scos acul fermecat și a tras niște cusături mari pe scânduri, apoi s-a așezat pe ele și a adunat toate rămășițele plutitoare ale corabiei. Le-a cusut pe toate la un loc așa de iscusit, încât, în scurt timp, corabia era din nou bună de navigat și s-au îndreptat fericiți spre casă.

Regele a fost copleșit de bucurie când și-a revăzut fiica, așa că le-a spus celor patru frați:

– Unul dintre voi se va căsători cu ea, dar care dintre voi va fi acela trebuie să hotărâți singuri.

Atunci a avut loc o discuție foarte aprinsă între frați, pentru că fiecare dintre ei își revendica acest drept.

Cititorul în stele a spus:

– Dacă nu aș fi descoperit-o eu pe prințesă, toate meșteșugurile voastre ar fi fost zadarnice, așadar este a mea.

Hoțul a zis:

– Și ce folos ar fi fost în descoperirea ei dacă nu o furam eu de sub balaur? Deci mie mi se cuvine.

Vânătorul a intervenit:

– Și voi, și prințesa ați fi fost distruși de monstru dacă nu l-aș fi împușcat eu. Așa că este a mea.

Croitorul a zis:

– Și dacă eu nu aș fi cusut corabia la loc cu meșteșugul meu, v-ați fi înecat într-un mod teribil. Așa că prințesa este a mea.

Regele a spus atunci:

– Fiecare dintre voi este la fel de îndreptățit, dar, de vreme ce nu o puteți avea toți, nu o va avea niciunul dintre voi. Îi voi da fiecăruia câte o jumătate din împărăție drept răsplată.

Cei patru frați au fost mulțumiți cu această hotărâre și au spus:

– E mai bine așa decât să ne certăm în această privință.

Așa că fiecare dintre ei a primit câte o jumătate de împărăție și au trăit fericiți împreună cu tatăl lor până la adânci bătrâneți.

Cei șase proști
Poveste englezească

A fost odată ca niciodată o fată care ajunsese la vârsta de treizeci și șapte de ani fără să fi avut vreodată un iubit, pentru că era așa de proastă, încât nimeni nu dorea să se căsătorească cu ea.

Într-o zi însă, un tânăr a venit să o viziteze și mama ei, radiind de bucurie, și-a trimis fiica jos, în beci, să aducă o carafă cu bere.

Cum fata nu s-a mai întors deloc, mama a coborât să vadă ce se întâmplase cu ea și a găsit-o stând jos pe scară, cu capul în mâini, în timp ce lângă ea berea curgea pe podea, peste tot, pentru că uitase să pună cepul.

– Ce faci acolo? a întrebat-o mama.

– Mă gândeam ce nume îi voi pune primului meu copil după ce mă voi fi măritat cu tânărul acela. Și toate numele din calendar sunt deja luate.

Mama ei s-a așezat jos lângă fiica ei și a spus:

– O să mă gândesc la asta împreună cu tine, draga mea.

Tatăl, care stătuse sus cu tânărul, a fost surprins că nici nevasta lui și nici fiica lui nu se mai întorseseră și a coborât și el să vadă ce era cu ele.

Le-a găsit pe amândouă stând jos, pe scară, în timp ce lângă ele berea se scurgea peste tot în jur de la robinetul rămas larg deschis.

– Ce faceți acolo? Berea se scurge de zor peste tot prin beci.

– Ne gândeam ce nume să le punem copiilor pe care îi va avea fiica noastră când se va mărita cu tânărul acela. Toate numele din calendar sunt deja luate.

– O să mă gândesc la asta împreună cu voi, a spus tatăl.

Cum nu se mai întorcea nimeni sus, nici mama, nici fiica și nici tatăl, tânărul a devenit nerăbdător și a coborât și el în beci, să vadă ce făceau aceștia.

I-a găsit pe toți trei stând jos, pe scară, în timp ce, pe lângă ei, berea se scurgea peste tot de la robinetul larg deschis.

– Ce naiba faceți toți aici de nu mai veniți sus și lăsați berea să se scurgă prin tot beciul?

– Da, știu, băiete, a spus tatăl. Dar dacă te însori cu fiica noastră, ce nume o să le puneți copiilor voștri? Toate numele din calendar sunt deja luate.

Când tânărul a auzit acest răspuns, a spus:

– Păi, atunci la revedere. Când voi găsi trei oameni mai proști decât voi, o să mă întorc și o să mă însor cu fiica voastră.

Așa că și-a continuat călătoria și, după ce a mers el cale lungă, a ajuns la o livadă. Acolo a văzut câțiva oameni dând jos nuci și încercând să le arunce într-o căruță cu o furcă.

– Ce faceți acolo? a întrebat el.

– Vrem să ne încărcăm căruța cu nuci, dar nu reușim să facem asta.

Omul i-a sfătuit să ia un coș și să pună nucile în el ca să le încarce în căruță.

„Ei bine, iată că am găsit deja pe cineva mai prost decât cei trei.“

Așa că și-a continuat drumul și a ajuns la o pădure.

Acolo a văzut un om care voia să-i dea porcului său să mănânce ghinde și încerca cu toată puterea să-l facă pe porc să se urce în stejar.

– Ce faci, omule bun? a întrebat el.

– Vreau să-mi fac porcul să mănânce niște ghinde și nu reușesc să îl urc în copac.

– Dacă te-ai urca în copac și ai scutura ghindele, porcul le-ar culege de jos.

– Oh, nu m-am gândit niciodată la asta.

„Iată-l și pe al doilea idiot“, și-a zis omul nostru.

Ceva mai încolo pe drum, a dat peste un om care nu purtase niciodată pantaloni și încerca să îmbrace o pereche. Îi legase de un copac și sărea cu toată puterea în aer, astfel încât să nimerască cei doi craci ai pantalonilor când cobora pe pământ.

– Ar fi mult mai ușor dacă i-ai ține cu ambele mâini, a spus tânărul, și pe urmă vâra-ți picioarele unul după altul în fiecare crac.

– Doamne, ai dreptate. Ești mai isteț decât mine, pentru că mie nu mi-ar fi trecut asta prin cap.

Și cum tânărul găsisese alți trei oameni mai proști decât mireasa lui, decât tatăl ei și decât mama ei, s-a întors la cei trei și a luat-o de nevastă pe fată.

Și au avut o mulțime de copii de-a lungul timpului.